

„מחנות קלים“ בצרפת

מוקדש עיקר הזמן לעיצוב אופיו של החייל ולפיתוח כושרו הגופני. ברם, אין זה נכון לומר שהאימון הטכני הוא מקופח; אלא שהדגש באימון זה אינו על התמחות בכלי נשק מסוים, אלא בעיקר על כושר הסתגלות לגישה כללית לכלי-זיון. החייל חייב להיות מוכן לעבור מסוג חיל אחד למשנהו, משירות לשיירות. וכן עליו להתמצא בטיפוסים השונים של סוגי הנשק.

גישה זו אין פירושה שויתרו בצרפת על מגמת הסטנדרטיזציה של כלי-הזיון, אך עובדה היא, שכוחות צרפת סובלים ממחסור בולט בציוד (ב־1947, למשל, מולאו רק כ־50% מתביעות הציוד של הצבא). על כל פנים, חייל טוב, השולט ביסודות ובעקרונות, אפשר להקנות לו אח"כ בנקל את המומת חיות הטכנית הדרושה, בעוד שקשה הרבה יותר להפוך איש-מקצוע טוב ללוחם טוב.

מטרה זו רוצה דה-לאטר להשיג ע"י הכנסת מכ"סימום ריאליזם לאימוני-הצבא. קצין צרפתי, חניך קסרקטין מן האסכולה שלפני המלחמה אומר, בהתכווננו לאותה אסכולה: „נכון, הם לימדונו לירות, וראיתי רימונים קודם לכן; אך משהגיעו דברים לתנאי מציאות, התברר שלא היינו מוכנים לשום דבר. חוסר הישע שלנו הפחיד אותנו יותר מן הטנקים הגרמניים“.

דה לאטר הצליח לשכנע את ראשי המדינה בצרפת שמן ההכרח הוא שהדור הצעיר לא יעבור עוד את אימוניו בקסרקטין העירוני הישן, וצריך להורציאו אל הכפר, לאויר החפשי. לכן הקים שרשרת של „מחנות קלים“ (Camps Légers) אשר בכל אחד מהם מתרכז כוח בגודל גדוד בערך. שיטה זו של „המחנות הקלים“, היא נסיון חדש, העושה יותר מכל דבר אחר להחזרת קרנה הצבאית של צרפת לאחר המלחמה. מחנות אלה מוקמים מתוך התחשבות מיוחדת בנוף שבסביבה, על מנת להנחות את עינו של החייל. המחנה בנוי צריפים קטנים ונאים, המכילים 12 מיטה כל-אחד לכל היותר. בצבא מכונה כל צריף כזה בשם „היכל“. הצריף עצמו מרוהט

בזמן האחרון הולכת ומתרבות הידיעות על הנסיון החדש המוגשם והולך כיום בצרפת, נסיון של הכשרת מגויסי חובת-השירות בצרפת „על בסיס חדש לגמרי“. הפרטים על שיטה חדשה זו הם מועטים ביותר, אך לעומת זה ברורה המגמה בכללותה. אם ננסה להגדירה במשפט אחד, הרי זוהי העברת הדגש מן האימון הטכני והטקטי אל העלאתו ופיתוחו של החייל-האדם. „לאט לאט“ — כדברי גנרל דה לאטר דה טסיני — „עלינו „להחדיר הרגשת על-יונות באנשים, אשר בלעדיה לא יתכן קיומו של הרצון לנצח“.

עם תום מלחמת העולם לא היה קיים למעשה צבא צרפתי, והיה צורך להקים את המנגנון והגוף מחדש. בראש מלאכה זו הועמד גנרל דה לאטר דה טסיני. „הוא האמין שתכונות היסוד של הנוער הצרפתי — תבונה, שאר-רוח וכושר הסתגלות — רק טושטשו ע"י המאורעות הקודרים, אך עדיין הם קיימים מתחת למעטה העליון (של אדישות, סנוביות וניווני). הוא האמין ששיטות האימון שלו עם פולחן של הכבוד עצמי, התלהבות, רוח היחידה, נקיון, כושר גופני, פיתוח חוש מכני בכללותו, משמעת נוחה אך חמורה, ויחסים ידידותיים בין כל הדרגות, יצליחו להעלותן מחדש“¹.

בגלל הכרח תקציבי הוגבל שירות החובה בצרפת לשנה אחת בלבד, אשר הוא המכסימום אותו יכלה לשאת המדינה. צעירים בגיל 20 נקראים אל הדגל בשני מחזורים בשנה, המחזור השני — 4 ירחים לאחר הראשון. עם תום השנה עוברים המשתחררים לצבא-העתודה, בו הם משרתים מספר שנים, ואז עוברים הם לצבא הטריטוריאלי, אשר אנשיו מהווים את עתודת הקו השני של המדינה.

גנרל דה לאטר יצא מתוך הנחה שהציוד והנשק עלולים להתחלף, הטקטיקה והאיסטרטגיה עלולים להשתנות עם הזמן, אך הגורם הנצחי במלחמה הוא הגורם האנושי. לאור הנחת יסוד זו

(1) הציטטות הן מדברי קפיטן סיריל פולס ב־London Illustrated News מן ה־23.10.48.

ארבעת חדשי האימון הראשונים ב"מחנות קלים" מוקדשים לאימון היסודי בכל כלי הנשק; ואלו החדשים החמישי והששי — להשלמת האימון במקצועות מיוחדים ולהקמת דור המפקדים החדש. עם סיום החודש הרביעי, מגיע למחנות מחזור המגוייסים החדש, ובאימוניו משתתפים כבר המועמדים לפיקוד

בנחיות תוך איריה ביתית ממש: וילונות, מפות שולחן, פרחים, כורסאות ומנורות שולחן. לכל "היכל" כזה מוזה קטן עם פלטות חשמליות, המאפשרות למפקד הכיתה להביא את אנשיו לאכול בכל שעה הרצויה לו, מבלי שיהא כפות לסדרי המטבח. אולם, בד בבד עם מפות השולחן והפלטות החש-

"מסלול המכשולים"

"סמטת הזונות"

מתוך מגויסי המחזור הקודם. "מן המעט שראיתי בשיטות אימונים אלה, הריני משוכנע שגנרל דה לאטר הצליח הצלחה מוחלטת. הריני מאמין שששת חדשי האימון הראשונים של הצבא הצרפתי הם הטובים ביותר בכל העולם, וכבר הושגו בהם תוצאות מצוינות..."

מליות, הוחדרה משמעת חמורה ביותר. מכשיר האימון העיקרי במחנה הוא מסלול מכשולים המכונה "La Piste de Pisques" ואשר בו זוחלים טיררנים — שבועיים אחר גיוסם — מתחת לאש "חיה" של מכ"י. אמצעי אימון אחר הוא "סימטת הזונות" — מין מסדרון אפל אשר דרכו עובר הטירון המופתע בדרכו ע"י מטרות המזנקות לפתע לפניו.

ב מ ת מ ע ר כ ו ת

(סוף מעמ' 70)

תיקון טעות ב"מעוז עציון"

קמו מפקדים אחרים ואמרו כי דבר זה לא יתכן, מבחינת הדוגמה שתינתן לשאר הלוחמים במקום. כמפקד שהיה באותו מעמד הנני להעיד שמוטקה — אשר אגב היה מ.פ. (לאחר שנפצע מפקד הפלוגה אברשה), וסגן מפקד הגוש, — לאחר נפילתו של מוש — אסר בכל תוקף את היציאה מהגוש ואף שכנע את אותם האנשים שרצו לעזוב, שישארו. ש. א., מפקד בגוש

בספר "מעוז עציון" שהופיע בהוצאת "מערכות", בחלק "לוחמים בתיל" מאת אוריאל אופק, נפלה טעות מצערת, כיון והמחבר רשם עדות בלתי מבוררת בעמוד 122, בפרק המתאר את ישיבת מטה הקטע הצפוני — עין צורים, רבדים וחרבת זכריה — ביומו האחרון של הגוש, כתוב ש.מ.פ. מוטקה הודיע למספר מפקדים שרצו להסתגן ברגל לירושלים, כי אין לו זכות מוסרית לעצור בעדם מלעזוב את הגוש — ואז

חוגי קלעים בישראל

קבוצת חברים, מותיקי ההגנה, יוזמת הקמת חוג לקלעים בישראל. חברים הרואים עניין בקליעה ובפיתוחה, מתבקשים להודיע את כתבתם ל"מערכות", ת.ד. 168, ת"א, עבור "קלע".

הועד היוזם

צָרוֹר הַיְעוֹת מִן הַמְזֻרָח הַחֵיכּוֹן

סוּרֵיָה

העתונות, בראשית ספטמבר ש.נ., על התחלת ביצועו של ההסכם (מימי שלטונו של חוסני זעים) בדבר הכשרת קצינים סוריים בתוך כתלי חיל-האוויר המצרי. אכן, אין אחידות בידיעות על ענין זה. לפי גרסה אחת, נכנסו 70 קצינים סוריים לתקופת אימונים בת-שנה בחיל-האוויר של מצרים. לפי ידיעות אחרות כוללים השבעים, קצינים וסמלים כאחד; ומהם — רק ארבעים יעשו את תקופת הכשרתם בחיל-האוויר, ואלו ששה ישרתו בצי-המלחמה (דבר, המעיד כאילו על מגמה סורית לפתח כוחות-ים כל שהם משלה) — ויש להניח, כי העשרים וארבעה הנותרים יתקשרו בודאי, בענפים שונים של חיל-הצבא היבשתי. אכן, פלא-האחדות של „תר-גוס-השבעים“ במצרים לא יתחדש, כנראה, לגבי שבעים יורדי-מצרים סוריים אלה והידיעות על מעשיהם.

ברם, כנראה שאף האחדות בענינים צבאיים שבין שתי המדינות, מצרים וסוריה, עומדת בכלל בסימן שאלה כל שהוא. כי לפי ידיעות אחרות, עור-מדים צירי המשלחת הצבאית הסורית, אשר שוגרה למצרים בהתאם להסכם מימי זעים, לחזור לארצם בשל התרופפות נטית-המגע, אשר חלה מאז תמורת-המשטרים בסוריה.

בעקבות ההפיכה

בסוף אבגוסט נתפרסמו ידיעות (בין השאר — בעתונות האמריקאית) על כך, כי לאחר ההפיכה בדמשק נגד משטרו של חוסני זעים — פסקו משלוחי הנשק הצרפתי, אשר החלו מגיעים אל סוריה מאז ראשית הקיץ הזה. (בענין זה — עיין „מער-כות“, חוב' ג"ח).

* *

לשאלת קשרי המגע הצבאי התורכי-סורי בימים שלאחר רצח חוסני זעים והפיכת-דמשק, נתפרסמו גירסאות סותרות בשאלת גורלם של ההסכמים אשר הושגו על ידי זעים בענין שיתוף-הפעולה התורכי-סורי לגבי הדרכת הצבא הסורי והכשרת קציניו. הגירסה האחת אמרה כי אין בדעת ממשלת תורכיה להוסיף עתה ולקיים את ההסכמים הנ"ל, ועל כן פקדה על המשלחת הצבאית שבראשותו של הגנרל קזים אורבוי לחזור מיד לאנקרה. ואילו הגירסה האחרת (ממקורות סוריים) אמרה כי המשלחת חוזרת בכדי למסור דו"ח ולקבל הוראות מפורטות להמשך פעולתה בסוריה, כמוסכם מקודם. השבועות הקרובים יראו, בודאי, עם מי (ובאיזו מדה) האמת.

כי ממצרים תצא תורה

על אף השינוי במשטרה הפנימי של סוריה בישרה

ל ב נ ו ן

התוספת המידית הבולטת ביותר לעצמתה הצבאית של הלבנון הנה התוסדות חיל-האוויר. מעט אור על שאלות שהוצגו בנידון זה בעבר (ראה מערכות חוב' ג"ח עמ' 96) נשפך ע"י הידיעה של „רויטר“, מראשית ספטמבר, כי זה עתה הגיעו חמשה מעשרת מטוסי-האימון מתוצרת ברי-טית, אשר הוזמנו לפני זמן מסוים בשביל „מרכז הצבא לאימון האווירי“, שנוסד לא-זמן — ולמשלוח השני מחכים עוד לפני סוף חודש ספטמבר. כמובן, אין בעצם הידיעה סתירה מוחלטת לידיעות הקודמות

באוויר, ביבשה ובים...

המשך הידיעות, המגיעות מהלבנון — בחדשי אר-גוסט וספטמבר — דרך שופרי סוכנויות העתונות והרדיו, מעיד ברורות על כניסתה של ממשלת אותה ארץ לא-עשירה למסלול מובהק של תכונת-הזדיינות והכשרה (לפחות — פסיכולוגית) להרחבת כוחותיה הצבאיים. וכנראה שניתן לממשלת לבנון יסוד להרגשה, כי המעצור הכספי לא יעמוד עוד לשטן על הדרך לכל מעשה בפועל, המצריך השקעה בזין, ודמי החזקה לכוחות מגויסים.